

## Tereza Límanová (\* 1965)



vystudovala francouzštinu a češtinu na FF UK a bohemistiku na School of Slavonic Studies na University of London. V současnosti učí angličtinu v Jazykovém centru FF UK v Praze, překládá z angličtiny, maluje a píše. V roce 2014 vydala v nakladatelství Revolver Revue autobiografický text o dětství na Malé Straně ve starém domě pod Hradem, nazvaný Domeček, který se v roce 2018 vysílal jako četba na pokračování na Českém rozhlase Dvojka.

V roce 2020 vyšla v nakladatelství Argo její druhá kniha „Drzá, líná, neschopná“.



Ukázky z obou knih si můžete přečíst níže.

Rozhovor s Terezou Límanovou pro Český rozhlas si můžete poslechnout zde: <https://vltava.rozhlas.cz/rada-se-ohlizim-do-minulosti-vzpominky-jsou-pro-me-soucasnost-rika-drza-lina-a-8354756>.

**Úryvek z autobiografické knihy o dětství v domě na Malé Straně Domeček (2014, Revolver Revue):**

Strop horní haly v Domečku je složený z panelů z tvrzeného skla. Ty jsou zasazené v lehce oprýskané, bíle natřené kovové mříži. Vypadá to, jako by se na proskleném nebi vznášely bílé kříže. Prosklený strop je základním světelným zdrojem celého domu. I v šedých dnech s nízkými mraky je pod ním stále cítit nebe na dosah. Na skleněnou střechu padají na podzim s velkým třeskem ořechy nebo po něm zlehka hopkají ptáci; jejich pařátky vytvářejí na tvrzeném drátěném skle špičaté, cukavé stíny. Občas na skle ztěžka bubnuje průtrž mračen.

Blesky se v tu chvíli dramaticky odrážejí na okolních stěnách a šesteru dveří kolem. Když se blesk prudce rozzáří, na zdi kolem haly se na zlomek vteřiny zavěsí zvětšené stíny křížů ze stropu. Horní hala je především průchozím pokojem, ze kterého vedou schody dolů, jedny dveře do kuchyně, jedny na záchůdek, jedny úzké na půdu a troje do dalších pokojů. Propůjčuje trochu svého svitu shůry a blízkost nebe všem okolním místnostem.

**Ukázka z nedávno vydané druhé autorčiny knihy Drzá líná neschopná (Argo 2020):**

Čekám na Klamovce na tramvaj k Andělu. Došly mi funkční podprsenky a jedu do Nového Smíchova na lov. Odkládám to teda už pěkně dlouho. Tohle není řešení za pět minut dvanáct, ale po dvanácté: jsem nahoře bez. Doma jsem náhlou absenci podprsenky vyřešila šaty typu roura, které se dají nosit bez podprsenky: gumička šatů mě obepíná v podpaždí, ramínka žádná. Na refýži na lavičce sedí stařík a překvapeně zvedá oči. Vyštěkne: Co máte pod těma šatama! Zkamením. Vedle stojící dva mladíci po mně mrsknou okem. A čekají. Číhají. Další čekající na tramvaj do mě zabodávají své zvědavé zraky. Mám se urazit a zvysoka mlčet, jako že jsem nad věcí? Že mě se teda nedotkne naprosto nic? Nebo být sprostá... co si to vy čuráku, vy paznehte dovolujete... to bych mu ale musela tykat. Odstřelovací vtípek mě nenapadá ani jeden. A copak vidí, že nemám podprsenku? Nebo vidí holá ramena a dedukuje? A stejně jako na chodbě na gymnplu v bílém, těsném triku s výstřihem před ředitelem zase jsem němá. Jen aby si nemyslel.... Aby si o mně nikdo neřekl, že... ale nechci tu zase stát jako socha a dělat jako že nic. Že jsem hluchá. Nechci být zase Mrtvým broukem. Lidi na refýži na mě hledí dál s toutéž otázkou v očích. Tož taky na to své tělo mrknu, co mám dělat. Nenápadně. Hlavou nehýbám, jen oči táhnu dolů vši silou zapnuté vůle. Co všechno je pod tou rourou vidět, sakra? Najednou mi to docvakne: vždyť tam mám tělo! Jsem na sebe hrdá. A pak to opakuju co nejpevnějším hlasem i staříkovi: Mám tam *TĚLO*! Hlas se mi sice zlomí do mumlavého chropotu, ale *tělo* se mi podaří kvílivě vystřelit jak šíp. Skáču odlehčeně za komářího pískotu do zavírající se tramvaje.